

**S**om en ple acte final del sainet de la negociació d'un nou model de finançament autonòmic, en el qual el personatge interpretat per l'estat espanyol ha anat enganyant reiteradament el sofert, interpretat per la Generalitat de Catalunya. Precisament, la representació d'aquesta funció tindrà el desenllaç aquest començament d'any. Però, vist com ha anat tot plegat, es fa difícil de saber si aquest darrer acte durarà unes setmanes o algun mes més.

Sigui com vulgui, el 2009 serà un any de fer balanços i de desvetllament d'alguns sons (o malsons) en els quals ha estat immersa la política catalana.

Dèiem que un dels primer plats que ens serveix l'any és el desenllaç del debat del finançament. De moment,

## L'any del desvetllament

Enguany es posarà punt final a molts episodis polítics que s'han obert els darrers anys. De moment, el desenllaç de la negociació del finançament ja ocupa els primers passos del 2009. Però, sens dubte, la publicació de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut serà el principal fet que determinarà la política catalana d'enguany. I probablement, dels anys següents.



les possibilitats d'un acord satisfactori per a totes les parts és molt improbable. Fins ara, l'estat ha mantingut una interpretació a la baixa i restrictiva de tot allò que fa referència a qualsevol reconeixement de més autogovern per a Catalunya, inclòs el finançament. De fet, l'estat ha incomplert reiteradament una llei orgànica, com ho és l'Estatut de Catalunya, una vegada i una altra, perquè encara no ha acordat un nou model de finançament autonòmic. La darrera proposta del vice-president econòmic espanyol, Pedro Solbes, feta contra rellotge per evitar el tombant d'any, el 30 de desembre passat, no va convèncer ni els seus companys del PSC –tot i que alguns sectors dels socialistes de Catalunya estan predisposadíssims a assumir la proposta, amb uns lleugers retocs. Però sobretot no ha convençut gens ni mica un dels socis de govern, Esquerra Republicana de Catalunya, que considera que la proposta és una nova ensarronada de l'executiu de Zapatero. Els independentistes diuen que cal negociar un model des de les bases establertes per l'Estatut català i no "caure en el parany" de negociar des de la proposta de Solbes, que consideren inacceptable. CiU també troba que la proposta és inadmissible.

Després de l'incompliment del 9 d'agost del 2008 –la data en què, segons que preveia l'Estatut, hi havia d'haver un nou model de finançament–, el govern de Zapatero preveu de tancar un acord cap al mes de febrer. Una previsió que a hores d'ara no té gens ni mica de fiabilitat (vegeu més informació sobre la negociació del model de finançament a les pàgines 67 a 70).

**Però el punt estel·lar serà el del TC i l'Estatut.** La sentència que fa prop de dos anys que ha d'emetre el Tribunal Constitucional per respondre els recursos d'inconstitucionalitat de l'Estatut de Catalunya presentats pel Partit Popular i pel Defensor del Poble, el socialista Enrique Múgica Herzog, podria fer-se pública durant aquest primer trimestre. I a hores d'ara, malgrat els més optimistes, hi ha pocs dubtes sobre el sentit d'aquesta resolució. Només s'espera de saber com de restrictiva serà la interpretació de l'alt tribunal amb el text català: si la



**El conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, confia que el model de finançament acordat finalment amb l'estat espanyol serà satisfactori.**

sentència anul·larà algun dels articles de l'Estatut, directament, o si en farà una interpretació restrictiva que en deixarà sense efectes alguns preceptes. I la reacció de les diverses formacions polítiques catalanes a aquesta sentència també serà determinant per al desenvolupament del curs polític. Igual com en el cas del finançament, tot dependrà de la capacitat que tinguin les tres formacions que donen suport al govern de la Generalitat –PSC, ERC i ICV-EUiA– de pactar una resposta. De manera que tant el finançament com la sentència del Tribunal Constitucional esdevindran proves de foc per a la cohesió del govern català.

Més enllà d'aquestes grans qüestions, aquest any també hauria de ser el que donés via lliure a algunes iniciatives del govern. N'hi ha que resten pen-

dents de l'any passat. Per exemple, és previst que aquestes setmanes vinent el govern dugui endavant la futura llei de consultes populars per via de referèndum, impulsada pel Departament de Governació. De fet, aquesta llei, si s'acaba aprovant, podria permetre de plantejar alguna consulta a la població catalana en cas d'una possible sentència adversa del TC a l'Estatut. La redacció de la llei es troba molt avançada, pendent dels passos previs a ser portada al consell de govern.

També durant aquest primer trimestre és prevista una de les importants reformes que s'havia fixat aquest govern, amb la nova llei de governs locals, impulsada també des de Governació. Aquesta nova llei defineix i organitza el marc dels governs locals a Catalunya. Serà la que permetrà el pas de l'orga-

## Al nord, un inici de tribunals

L'any polític a les comarques del nord no podia començar més remogut. A la capital nord-catalana, Perpinyà, encara s'arrossega el procés pel qual el Consell d'Estat francès ha de decidir si es repeteixen o no les eleccions que van permetre a l'alcalde Joan Pau Alduy (de la UMP) de ser reelegit, després de la denúncia d'un cas de tupinada en un col·legi electoral. La decisió del Consell d'Estat podria implicar que cap al juny o al setembre, si finalment es dona validesa a la denúncia, es repetissin els comicis locals a Perpinyà. Aquest procés, si reïx, més enllà del desgast polític de l'actual alcalde, pot afavorir l'hegemonia dels socialistes a Catalunya Nord, perquè governen al Consell General i a molts municipis nord-catalans.

Així i tot, els socialistes tampoc no tenen un inici d'any tranquil, ja que han començat l'any immersos en el procés contra el president del Consell General dels Pirineus Orientals, Christian Bourquin, acusat de falsedat, per haver amagat un xec ingressat als comptes del partit, a la campanya electoral de 2001. Per això Bourquin ja fou declarat culpable ara fa un any, però va recórrer contra la sentència. El passat 7 de gener, El Tribunal d'Apel·lació d'Ais de Provença va confirmar la sentència i l'ha condemnat a tres mesos de presó condicional i a 5.000 euros de multa per un delictes de falsedat. Els jutges també han condemnat al llavors primer secretari de la federació socialista nord-catalana, el batlle de Sant Esteve del Monestir Élie Puigmal, a pagar una multa de 2.000 euros per un delictes de complicitat.

Però el cas més espinós és el del batlle de Sant Cebrià, Jacques Bouille, empresonat a Perpinyà des del 17 de desembre, acusat de fer compres d'art amb diners del consistori. Bouille ha estat exclòs del seu partit, la UMP.



El president del Consell General dels Pirineus Orientals, el socialista Christian Bourquin.

nització en diputacions provincials a vegueries.

En el camp de l'ensenyament, el govern català també haurà de resoldre un dels aspectes pendents: la nova llei d'educació. Aquesta nova llei, a més a més de definir el sistema educatiu català, ha de servir per a acabar de blindar el sistema de la immersió lingüística, que ha estat al punt de mira d'algunes iniciatives de l'executiu espanyol

**La llei d'educació ha de servir per a acabar de blindar el sistema de la immersió lingüística**

—com ara el decret llei de la tercera hora del castellà— i de certes campanyes polítiques permanents, amb el suport de mitjans de comunicació estatals. Però el Departament d'Educació haurà d'atenuar les crítiques provinents dels principals col·lectius de docents del sector públic, que consideren que la llei no defensa prou la xarxa pública d'educació.

Seguint la línia de l'impuls de pactes nacionals del govern català, com els d'educació, d'habitatge, de recerca i el més recent d'immigració, enguany s'ha d'acabar de definir el d'infraestructures. Aquest pacte haurà de posar ordre a algunes divergències que des del primer moment han acompanyat els partits que integren el govern, com ara el projecte de l'anomenat *quart cinturó*, rebutjat inicialment per ERC i ICV-EUiA.

A tot això, cal afegir-hi, el dia 7 de juny, la convocatòria de les eleccions europees. El poc interès que desperten aquests comicis tradicionalment fa que les formacions catalanes es mirin la cita electoral com un banc de proves d'estratègies, amb vista a les eleccions al Parlament català. De manera que els discursos europeistes de rigor seran tintats per les necessitats de cada formació d'anar reforçant les pròpies posicions polítiques a Catalunya. I més en un any en què la resolució, sigui quina sigui, de la negociació d'un nou model de finançament i del Tribunal Constitucional sobre l'estatut català hauran fet la prova del cotó al paradigma de la Catalunya autonòmica. El 2009 serà un any de desvetllaments.

*Enric Rimbau*